Nominace na thriller roku Goodreads Choice Awards 2022

DÁMU NA ZABITÍ

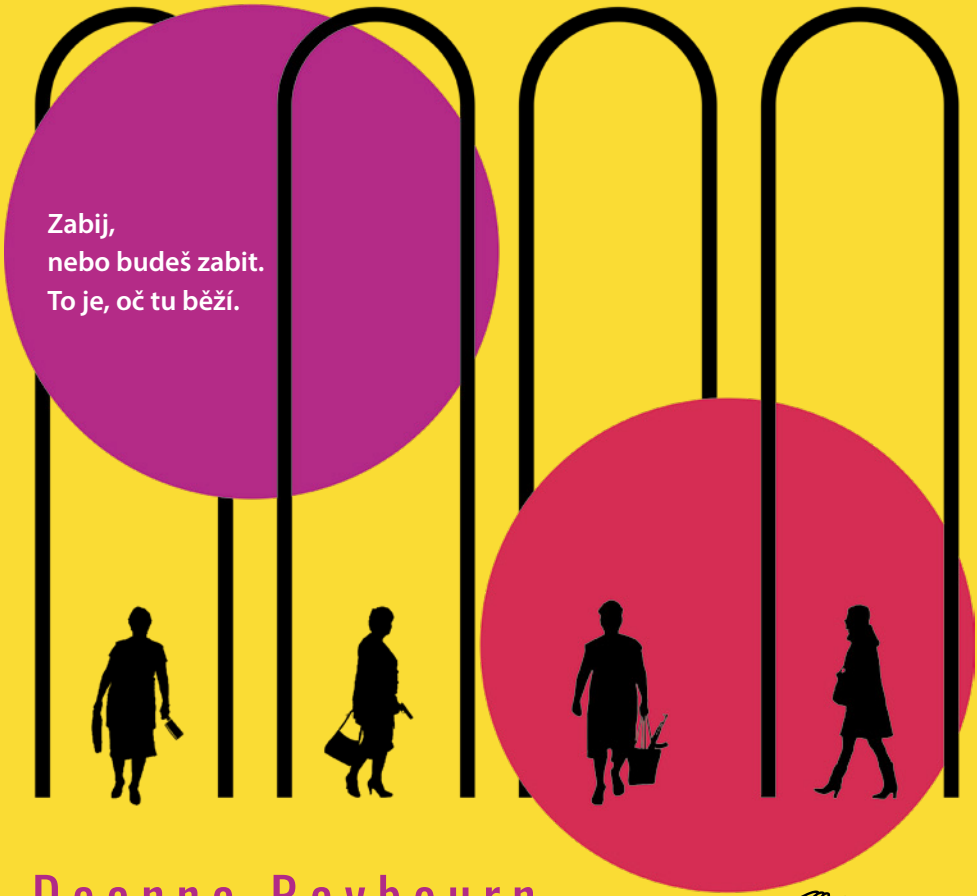

Deanna Raybourn

metafora

Billie, Mary Alice, Helen a Natalie pracovaly čtyřicet let pro Muzeum, elitní síť nájemných vrahů a vražedkyň. Teď je jejich talent považován za přežitek a v době, která spoléhá spíše na technologie než na lidské schopnosti, už nikdo neocení, co mohou nabídnout.

Když je čtveřice žen při příležitosti odchodu do důchodu vyslána na all inclusive luxusní dovolenou, stane se terčem útoku jednoho ze svých vlastních kolegů. Nařídit odstranění terénního agenta či agentky může pouze nejvyšší orgán Muzea a ženy si uvědomí, že byly odsouzeny k smrti.

Aby vyvázly živé, musí se obrátit proti vlastní organizaci, spoléhat na své zkušenosti a především jedna na druhou. Tajemstvím jejich přežití je spolupráce a jsou odhodlány poučit své nadřízené o tom, co skutečně znamená být dámou na zabití.

„Příběh je vtipný, originální a nepředvídatelný... Raybourn čtenáře udržuje ve střehu, aby se pokoušeli zjistit, co se bude dít dál. Nápaditá sonda do ženského světa a zároveň přesvědčivá, promyšlená detektivka."

– *Kirkus Review

„Jedinečný a napínavý příběh, jenž je díky šikovnému kolísání mezi humorem a násilím nečekaně působivý. Těmto nebezpečným dámám nelze nefandit."

– The Washington Post

DÁMU NA ZABITÍ

Deanna Raybourn

DÁMY NA ZABITÍ

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*

Killers of a Certain Age © 2022 by Deanna Raybourn
Published by Berkley, USA
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of
Penguin Random House LLC.
Translation © Diana Rykrová, 2023
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-764-1 (ePub)
ISBN 978-80-7625-763-4 (pdf)
ISBN 978-80-7625-288-2 (print)

Pro P. Měl jsi pravdu. Mohla jsem to udělat. A udělala.

Zmoudřela jsem do zimy života.

Beowulf

POZNÁMKA AUTORKY

Některá data jsou zavádějící; některá jména jsou lživá. Nesnažím se chránit nevinné. Snažím se chránit vinné. Však to brzy pochopíte.

KAPITOLA PRVNÍ

listopad 1979

„Moje matka vždycky říká, že chodit s okem na punčocháčích je neodpustitelný módní prohřešek," pronese Helen a kriticky si prohlíží Billieiny rozervané punčochy.

Billie protočí oči v sloup. „Helen, jde o vraždu, nechystáme se na královskej ples."

„Nebude to *vražda*," opraví ji Helen. „Bude to atentát a mohla by ses aspoň pokusit vypadat přitom hezky. Navíc, mají si myslet, že jsme letušky, a žádnou letušku by určitě nikdy nenašli mrtvou s dírou na punčocháčích." Helen hrozivě zamává ve vzduchu známým plastovým vejcem. „Vzala jsem náhradní. Běž se, prosím tě, převlíknout, dokud je čas. Já zatím připravím kafe."

Oko na punčochách je tak tenoulinké, že by si ho všimla skutečně jen Helen. Billie už otevírá pusu, aby oponovala, když vtom zpozoruje, jak pevně a přísně má Helen semknuté rty, zase ji raději zavře. Je hodně nervózní, což znamená, že její soustředěnost na detail je mnohonásobně vyšší než obvykle a ona hledá důvody, proč se stresovat. Rozčilovat se kvůli roztrhaným punčocháčům je vlastně ještě úplně v pohodě, když se vezmou v potaz tisíce dalších věcí, které

by se na jejich první misi mohly pokazit, uchlácholí Billie nakonec samu sebe.

„Kafe má na starosti Mary Alice. Ty běž zkontrolovat Nat," prohlásí Billie a vytrhne Helen vajíčko z ruky. Odběhne na toaletu, kde ze sebe co nejrychleji stáhne poničené punčochy a nasouká se do nových, aby vzápětí vyšla ven právě ve chvíli, kdy se jí podaří zachytit rozhovor v kokpitu. Zase filmy – pochopitelně. Když Gilchrist a Sweeney zrovna nerozebírají své šance na to, zda dostanou Goldie Hawnovou do postele, snaží se jeden druhého předčit filmovými hláškami.

„‚Jelen musí být zastřelen jediným výstřelem. Snažím se to lidem říkat, ale oni to nechápou.'" Pilot chvíli vyčkává, zatímco jeho kopilot pozastavuje předletovou kontrolu, a zamyšleně přitom přivírá oči.

„*Monty Python a Svatý Grál*?" tipne si.

Pilot protočí oči v sloup. „Proboha, Sweeney, ne, samozřejmě, že to není *Monty Python*. Zní ti ta replika snad vtipně?"

Sweeney pokrčí rameny. „Mohla by." Kopilot škubne hlavou směrem ke kuchyňce. „Hej, sukně!" zavolá.

Billie vkročí do dveří kokpitu.

„Ano, Sweeney?" otáže se.

Stáhne rty na stranu, nejlépe, jak dovede, napodobí Bogarta a sjede ji pohledem odshora dolů. „Do krásy jí chyběl jen vlásek, ale její hlas to bohatě vynahrazoval. Byl hluboký a kouřově drsný, přesně ten hlas, který si objednal čistou whisky a řekl barmanovi, aby si drobné nechal."

„Tuhle hlášku z *Maltézského sokola* si nevybavuju," řekne Billie.

Sweeney se zatváří pobouřeně. „Přesně takhle to tam bylo! Ale no tak, můj Sam Spade nemá jedinou chybičku."

„Radši se dál drž svýho kormidla. Proč jsi zvonil?"

Sweeney repliku nahlas zopakuje. „Z jakýho je to filmu? Vance to nadhodil a tvářil se, jako bych mu chtěl vyvraždit rodinu, když jsem nevěděl, z čeho to je."

„*Lovec jelenů*," poradí Billie Sweeneymu a ukáže na pilota. „A jeho další replika bude z *Kmotra*."

Pilot se zazubí. „Jak to víš?"

„U tebe je každá druhá replika z tohohle filmu," opáčí. Odmlčí se a pilot ji sjede od hlavy až k patě hodnotícím pohledem. Je dokonale upravená, od čisťounké, nažehlené uniformy až po hladké, tmavě blond vlasy svázané do úhledného francouzského drdolu. Netřesou se jí ruce a netěká očima kolem sebe. Je však nervózní – nebo možná vzrušená. Něco v ní pod povrchem probublává, skoro jako by to i cítil. A jeho práce je ji zase uklidnit.

„To dáš, Billie," pronese tiše. „Ty a ostatní musíte být vážně dobrý, jinak by vám tu práci nedali."

Usměje se. „Díky, Gilchriste."

Pokrčí rameny. „Při tréninku jsem vám dal kurva zabrat, ale všechny čtyři jste dost v pohodě – teda za předpokladu, že zvládnete dnešní noc," dodá a chladnokrevně se usměje.

„Tos mě utěšil," odvětí a Sweeney se rozesměje.

„Prostě jen mysli na to, co je tvoje mise a budeš v klidu," ujistí ji Gilchrist. „Já a Sweeney budeme udržovat tohohle ptáčka v pohybu, takže pokud se něco vážně neposere, jste tam vzadu, dámy, odkázaný samy na sebe." Jeho výraz mluví za vše a ona v tu chvíli sama sobě slíbí, že si radši podřeže žíly, než aby ho požádala o pomoc.

„Chápu," odvětí. Chvíli pozoruje, jak se jeho ruce pohybují po spínačích a pákách a provádí předletovou kontrolu. Je klidný, uvolněný jako sportovec, který trénuje a driluje, dokud nezbyde nic než velké finále.

Sweeney si její pozornost přitáhne šťouchnutím. „Řekni brunetě, že až bude po všem, dáme si spolu drink."

„Znáš pravidla. Žádný bratříčkování," připomene mu Gilchrist.

Sweeney zasténá jako raněné štěňátko. „Tobě se to řekne. Ty máš Antheu." Rozdělí jméno do tří prodloužených slabik. „Aaaaaan-theeee--aaaaa," zopakuje jméno ve stylu jižanského „country" přízvuku.

„Máš stálou partnerku? To je bezva," ozve se Billie směrem k pilotovi.

Stáhne dolů stínítko, aby ukázal malý snímek dívky s tmavou kšticí jako Jackie O. a vážným výrazem v doširoka otevřených očích.

„Hezká," konstatuje Billie.

„A booohaaatáááá," dodá Sweeney nasupeně.

„Co máš za problém, Sweeney?" zeptá se Billie.

„Žárlím, pochopitelně. On má krásnou, bohatou debutantku a jediný, co mám já, je zálusk na támhletu drobnou kudrnatou brunetku."

„Ta drobná brunetka má jméno," poznamená Billie. „Jmenuje se Natalie."

„Budoucí paní Charles McSweenová," pronese Sweeney zcela vážným tónem. „Minimálně pro tenhle víkend." Varovně zdvihne ruku. „A neříkejte mi, že je to zakázaný. O to víc vzrušující to pak bude. Jako by mě přímo vyzývali, abych ji pozval na rande."

Billie se podívá z jednoho na druhého. „Divím se, že ani jeden z vás nejde po Helen," řekne po chvíli. „Je z nás nejhezčí."

Oba pokrčí rameny. „Hezká, to jo," uzná Gilchrist. „Možná dokonce krásná. Taky je ale to, čemu my Kanaďané říkáme studená jako zima ve Winnipegu."

„Zima ve Winnipegu?"

„Neuvěřitelná krása přírody, ze který ovšem mrazí tak, že ti zamrznou i koule, pokud seš tak hloupej, aby ses před ní svlíknul," vysvětlí Sweeney. Prohlíží si Billie okem znalce. „Ty bys samozřejmě –"

Billie zvedne ruku. „To je fuk. Nechci to vědět. Kafe už se vaří. Řeknu Mary Alice, aby vám ho donesla."

Když Billie vejde do kuchyně, Mary Alice už plní dva šálky. Ve vzduchu je cítit spálená káva a Mary Alice se na ni zadívá omluvným pohledem. „Trochu jsem toho vylila na hořák."

Billie mávne rukou. „Na tom nesejde." Sáhne po sáčku s mixem oříšků zabaleným ve folii a strčí ho do ohřevné zásuvky.

Mary Alice kývne hlavou směrem ke kokpitu. „Co ti naši dva nebojácní vůdci?“

„Vzájemně si citují filmový hlášky a dumají nad tím, kterou z nás si k sobě vezmou na víkend domů.“

Mary Alice protáhne obličej do otrávené grimasy. „Proboha, nenávidím je.“

Billie nadzdvihne obočí. „Nejsou zase tak špatní. Vance Gilchrist mi právě vyslovil důvěru, trochu mě povzbudil pro dnešní večerní dobrodružství.“

Mary Alice si pohrdavě odfrkne. „To jen proto, že to má celý na starosti a jestli to poděláme, bude to na něj.“

„Nejspíš,“ přikývne souhlasně Billie. Natáhne se a srovná Mary Alice jmenovku. Je na ní napsané jméno MARGARET ANN. Její vlastní jmenovka má na sobě BRIDGET.

Vždycky si zásadně vybírejte falešné jméno se stejnými iniciály, jaké má vaše vlastní jméno, budete unavené, rozrušené nebo prostě jen lidské a začnete psát nebo vyslovovat svoje skutečné jméno namísto toho falešného. Bude snazší napravit tuhle chybu, aniž byste vzbudili podezření, pokud alespoň začnete vyslovovat správné písmeno. Navíc nikdy nebudete muset měnit svůj monogram. Pamatujte si, dámy, vaše životy jsou teď samé lži, ale čím méně jich použijete, tím jednodušší bude udržet je všechny pod pokličkou.

Objeví se Helen, nachystaná a klidná, ačkoliv její oči jsou neobvykle jasné. „Show začíná,“ pronese teatrálně. „Bulhaři jsou tu.“ Zatímco spěchají k boku letadla a kulatými okénky pozorují, jak se k nim blíží dlouhá černá limuzína, připojí se k nim Natalie.

„Proboha,“ zašeptá Natalie. „Je to tady. Konečně.“

Helen jí položí ruku na zápěstí. „Dýchej zhluboka, Nat.“

Nat se dlouze nadechne a doširoka roztahuje nosní dírky, zatímco sleduje, jak auto ladně zastavuje. Vystoupí z něj očekávaná čtveřice pasažérů: ředitel – muž, kterému neřeknou jinak než X, jeho osobní asistent a dvojice bodyguardů.

„Bože, doprdele," vyhrkne najednou Mary Alice.

Billie se nakloní vpřed a přimáčkne nos na sklo. Bodyguardi mají prázdné ruce pro případ, že by museli vytáhnout zbraně. S hustým plnovousem a objemnými kadeřemi vypadají jako medvědi, na rozdíl od asistenta, který je pečlivě oholený a vlasy má dokonale ulíznuté dozadu. V rukou nese pouzdro z telecí kůže a svým štíhlým tělem se nad ním hrbí, aby ho uchránil před lehkým deštěm, který se právě spustil. Samotný X chová v náručí malého pejska, pudlíka zrzavé barvy s chomáčem chlupů sepnutým do drdolu hedvábnou mašlí.

„O psovi nikdo nic neříkal," pronese Helen téměř neslyšně.

„Psa zabíjet nebudu." Nat odstoupí od okna, oči doširoka rozevřené. „To nedokážu."

„Nebudeš muset," slíbí jí Billie. Ostatní jen zírají a ona si uvědomí, že v plánu se vyskytla chyba. Všechny čtyři jsou pod velením Gilchrista a mají své rozkazy. Gilchrist ovšem bude v bezpečí kokpitu, zamčený před vším, co se stane v kabině letadla. Jenže v kabině budou potřebovat vedení. Pro jejich organizaci rozhodně není obvyklé, aby udělala tak zásadní chybu, a Billie napadne, jestli to neudělali úmyslně, aby zjistili, zda dokážou pohotově a s klidem reagovat pod tlakem.

Billie přistoupí k ostatním. „Ten pes je komplikace. Ale není to problém na teď. Je to problém na později. Teď musíme dostat hosty na palubu a usadit je. Na značky. Jdeme."

K jejímu údivu ty tři poslechnou a pospíchají dopředu, aby se naposled poupravily, zatímco ředitel stoupá po schodišti do letadla. Je tím typem muže, který by měl létat luxusním tryskáčem, Beechcraftem nebo Gulfstreamem, rozhodně něčím, co má elegantní interiér z týkového dřeva a na palubě nejnovější přístroje. Podle spisu je ale spíš staromódní typ, který upřednostňuje dvoumotorové turbovrtulové letouny, čím větší, tím lepší. Tenhle má dva motory umístěné před každým křídlem, a jakmile se vrtule dají do pohybu, s hukotem se probouzejí k životu.

Čtveřice letušek se usměje na pana X, seriózně vyhlížejícího padesátníka, který luskne prsty, zatímco stojí v otevřených dveřích a vyklepává si z vlasů kapky deště. Jeho asistent trpělivě vyčkává vedle něj a tělem se stále ještě sklání nad koženým pouzdrem. Jeden z bodyguardů se drží vzadu a s ledovým klidem zůstává stát na schodech, druhý se přesouvá na palubu. Má tlustý krk, a když strká hlavu do kokpitu, aby rychle prověřil situaci, jeho pohled je plochý a nepřátelský.

Piloti se otočí a Gilchrist mu věnuje vlídný úsměv. „Proboha, vyděsil jsi mě, chlape." Čeká, že i on odpoví úsměvem, to se ovšem nestane. Tak pokrčí rameny a otočí se zpět k předletové kontrole.

„Vy nejste Henderson," ozve se bodyguard obviňujícím tónem.

Gilchrist odpoví s lehkostí. „Nejsem. Ten zatracenej pobuda se votrávil jídlem. Varoval jsem ho, aby tu bujabézu nejed, ale on se chtěl za každou cenu přiblížit domorodcům. Teď se choulí do klubíčka na záchodě v Hiltonu a leze to z něj všema dírama." Proslov zakončí hurónským smíchem a podívá se na Sweeneyho, který se začne smát o chlup později, než je vhodné.

„Vy nejste Henderson," zopakuje bodyguard.

„Wow, jste bystrej," zareaguje Gilchrist a bravurně působí dojmem muže, kterému začíná docházet trpělivost.

„Bez Hendersona nikam neletíme," konstatuje bodyguard.

Do popředí se protlačí ředitel. „Co je za problém?"

Bodyguard rozčileně gestikuluje. „Tohle není Henderson."

Gilchrist protočí oči v sloup. „Heleďte, můžeme tohleto přeskočit? Ano, já nejsem Henderson. Hendersonovi je blbě a agentura najala mě. Moje písemný oprávnění máte tadyhle," dodá a prstem ukáže na zalaminovanou identifikační kartu s legitimací připevněnou na košili.

„Ukažte mi to," opáčí bodyguard a gestem ho vyzve, aby mu kartičku ukázal.

„Prokrista," zamumlá pilot a podá mu svou kartičku. Samozřejmě je falešná, každopádně propracovaně falešná a Gilchrist vůbec nemá

strach. Sweeney dál metodicky pokračuje v předletové kontrole a plně se soustředí na svou psací podložku a přístrojovou desku, zatímco se odehrává malé drama. Bodyguard si pečlivě prohlíží jeho legitimaci.

„Vincent Griffin," přečte pomalu.

„Výborně," pochválí ho Vance Gilchrist. „Někdo tady pochopil, že čtení je základ." Zlehka se na bodyguarda usměje. Gilchrist obvykle preferuje přátelský přístup, hrát kreténa se však někdy vyplatí. Navíc je to vždycky mnohem zábavnější.

Natáhne ruku pro svou legitimační kartičku, bodyguard si ji ale stále zblízka prohlíží. „Co s tím chcete dělat? Založit si ji do deníčku, než mě pozvete na rande?" dožaduje se Gilchrist svého. „Tohle je můj průkaz. Jestli s ním máte problém, vyřešte si to s vedením. V opačným případě mi ho vraťte."

Zírají jeden na druhého, naježení jako rozzuření psi. Zpoza ředitele se ozve Billie.

„Omlouvám se, že ruším, kapitáne, ale potřebuji váš a kopilotův rozkaz," řekne a veškerá pozornost se obrátí na ni.

Ředitel se na ni obrátí a ona se na něj chladně usměje. „Dobrý večer, pane. Mohu vám donést nějaké občerstvení, než odstartujeme?" Stojí od něj jen pár centimetrů a on poodstoupí, aby si ji prohlédl celou od hlavy až k patě. Uniforma, tmavě šedá a strohá, jí prokazuje dobrou službu v tom, že ukazuje pořádný kus zastíněného dekoltu a odhaluje koleno, které by rád poznal blíže.

Oplatí jí úsměv, ale jeho oči jsou chladné a malé. „Vodku," odpoví. „S ledem, a žádnou lacinou sračku. Platím si za kvalitu."

„Samozřejmě, pane," řekne a zadívá se mu do očí o něco déle, než je nutné. „Nechcete se posadit? Kolegyně již připravuje vybrané občerstvení a večeři budeme servírovat do hodiny po odletu."

Natáhne za sebe paži, čímž naznačí směr na palubu letadla. Bodyguard hlasitě zaprotestuje, ředitel ho ale odbyde mávnutím ruky a ně-

kolika vybranými výrazy v bulharštině. Billie pány zavede k první řadě kožených sedadel. Asistent se již usadil ve druhé řadě a pečlivě otírá pouzdro z telecí kůže potřísněné deštěm ručníkem, který mu mezitím poskytla Helen. Natalie se na špičkách pokouší zavřít odkládací skříňku nad sedadlem, zatímco druhý bodyguard zaujatě pozoruje, jak jí pod košilí uniformy poskakují ňadra. V bulharštině cosi sdělí asistentovi a svůj projev zakončí hurónským smíchem, asistent si však přiloží prst na rty. Mary Alice v kuchyňce nalévá drinky a připravuje nazdobené mističky s teplými slanými oříšky, aby byli pánové pořádně žízniví. Přes své ženský oblé boky si uhladí sukni uniformy a s vozíkem, z něhož s úsměvem servíruje občerstvení, vyrazí do uličky. Ujistí se, že bodyguardi mají pořádnou sklenici něčeho studeného, a vybízí je, aby se rychle napili, ještě než letadlo odstartuje.

„Tady si koukám každý přijde na své," zvolá ředitel, když se posadí, na oříšky se však nedívá. Billie ho gestem upozorní na bezpečnostní pás a on lhostejně mávne prstem ve vzduchu.

„Já vím, co a jak. Tu vodku," připomene jí. Do klína si posadí psíka a do srsti mu zaboří své tlusté prsty. Hřbety jeho dlaní jsou bledé a pod kůží mu jako modré hrbolaté vrcholy prosvítají žíly. Mary Alice si vybaví všechno, co o těch rukou četla, věci, které učinily, a věci, které už nikdy neodčiní.

Vzhlédne k Billie, která ho pozoruje, a povýšeně nadzvedne své šedé obočí, aby jí mlčky připomněl, kde je její místo. Usměje se a pudl zdvihne hlavu, nadřazeně se na ni zadívá a odvrátí pohled. Dokonce i jeho pes je kretén.

Billie poslušně přikývne. „Samozřejmě, pane." Zajde do kuchyňky a o chvíli později se vrátí s vychlazenou skleničkou a ubrouskem. Podřepne, a když mu pokládá skleničku na tác, tiskne kolena k sobě. Je to technika, kterou používají zajíčci Playboy, vděčná a atraktivní – děvka na kolenou, napadne ji, když se elegantně zvedá. „Mohu pro vás před odletem udělat ještě něco dalšího?"

Neřekne nic, ale když se otáčí, líně ji rukou chytne za zadek. S vykulenýma očima se zarazí na místě. Helen na ni krátce a ostře zakroutí hlavou, Billie se sebere, vyprostí se z jeho sevření a neurčitě se na něj usměje – příslib velmi příjemného výletu.

Muži si mezi sebou vymění pár dalších přihrublých zdvořilostních frází v bulharštině a palubní obsluha se mezitím usadí do sedadel v zadní části. Mary Alice sedí vedle Natalie, Billie a Helen se usadí naproti nim. Helen zlehka uchopí Billie za ruku, zatímco si zapíná bezpečnostní pás.

„Neber si to osobně," zašeptá.

Billie jednou přikývne a zhluboka se nadechne. Celé je to jen součást její práce a ona to dobře ví. Nikdo jí nenalhával, že nezažije sexuální obtěžování, osahávání nebo nemravné návrhy s ještě nemravnějšími úmysly. Ve skutečnosti ji ujišťovali o opaku.

„Věděly jsme, k čemu jsme se upsaly," odpoví úsečně. Za jejími zády se rozezvoní telefon. Otočí se a natáhne se k přepážce pro sluchátko.

„Palubní kabina," ozve se.

„Připoutejte se, dámy," zvolá na druhé straně vesele Sweeney. „Kapitán říká, že za moment startujeme."

„Ano, pane," odsekne a tříkne sluchátko zpátky o něco prudčeji, než je nutné. Pár vteřin na to začne řvát startující motor. Letadlo se začne pohybovat vpřed, zprvu pomalu, poté nabírá na rychlosti, jak Gilchrist přidává plyn a po startovací dráze je žene vpřed a nahoru k obloze, která se pomalu, ale jistě stmívá.

Když vyrovnají dráhu nad Středozemním mořem, zavolá sám Gilchrist. Helen vrhne pohled na Billie a zvedne telefon. „Ano, kapitáne?"

„Dosáhli jsme cestovní nadmořské výšky. Je čas," pronese Gilchrist úsečně.

Helen beze slova zavěsí a pokývne na ostatní tři ženy. Jako na povel se všechny najednou zvednou a uhladí si uniformy. Mary Alice vytáhne kufřík a otevře ho. Uvnitř jsou čtyři injekční stříkačky, naplněné

a zazátkované. S nápadem použít injekční stříkačky přišla Nat; Mary Alice vybrala náplň. Thiopental sodný. Ve správném dávkování a podávaný intravenózně funguje jako anestetikum. Pokud se aplikuje ve velké dávce přímo do svalu, zabije během pár minut. Nenásilná, bezbolestná smrt, která poskytuje alespoň trochu důstojnosti, když už nic jiného. Výhodou je, že je rychlá a nezanechá po sobě nepořádek, na rozdíl od ostatních metod, které rovněž mohly použít, přemítá si v hlavě Billie a vzpomene si na původní nápad Nat se sekáčky na led.

Jedna po druhé vytahují z kufříku své stříkačky. Helen zaváhá a po té své pouze zlehka přejede prsty. Ona jediná se během porady zeptala, zda je vůbec nutné je zabíjet, když se vezme v potaz, co má následovat.

Protože člověk nikdy nic nesmí ponechat náhodě, slečno Randolphová, vysvětlil jejich mentor. *Tohle je jediný druh práce, při němž se vyplatí zabíjet víc, než je nutné.*

I Helen z kufříku nakonec vytáhne svou injekční stříkačku a čtyři ženy si vzájemně vymění poslední pohledy. Pevně sevřou stříkačky v dlani a vyrazí do přední části letadla. Jejich pasažéři tiše klimbají, chloralhydrát v nápojích začíná působit. Když se přiblíží, ředitel se pohne, natáhne ruku k Billie a chytne ji za zápěstí. Napůl přizvedne víčka a navzdory tíživému účinku chloralu smíchaného s alkoholem se ze sebe snaží vysoukat alespoň jedno slovo.

„Proč?“ zeptá se s tíhou v hlase.

Billie jediným plynulým gestem natáhne ruku, píchne mu injekci do krku a zatlačí na píst. „Myslím, že víš proč.“

Snaží se poškrábat na krku, ale thiopental sodný dělá své. Padají mu víčka. Billie sleduje, jak upadá do bezvědomí, jak uvolňuje sevření na jejím zápěstí, jak ho opouští život. Podívá se na kolegyně, které dosahují svého cíle stejně nezúčastněně. Po chvilce každá z nich přiloží špičku prstu na krk v místě vpichu.

„U mě hotovo,“ zvolá Billie.

„Hotovo," přidá se Natalie.

„Hotovo," ozve se synchronně Helen.

„Kurva," Mary Alice ucouvne dozadu, s bodyguardem přisátým rukama k jejímu krku. Pevně ho svírá, zatímco z jeho vlastního krku visí injekční stříkačka. Vytrhne ji a obloukem s ní mrští tak, že dopadne Billie k nohám. Stačí jeden pohled, aby si všimla, že je pořád ještě plná. Mary Alice nestihla zmáčknout píst a jehla se ulomila. Těžkopádně padá k zemi, bodyguard na ni, vytrvale ji škrtí a ona začíná modrat. Pes, evidentně vyděšený humbukem kolem, začne štěkat a poskakovat kolem dokola. Helen ho vezme do náručí, zatímco se Nat vrhá na bodyguarda supějícího na Mary Alice a přistane mu na zádech s obdobnou razancí, jakou dopadá blecha na záda psovi. Bodyguard zvedne ruku, aby ji odpálkoval, a prudce ji strčí proti odkládacímu stolku, takže si vyrazí dech. Několikrát naprázdno zalapá po dechu, a nakonec se nadechne, zatímco pes dál hystericky štěká a snaží se vymanit z Helenina sevření. Velice elegantní a pečlivě naplánovaná mise se zvrhla do podoby zatraceného cirkusu, uvědomí si Billie a zároveň jí dojde, že je na ní, aby situaci zachránila.

Sáhne dolů a oběma rukama chytí rozparek sukně. Silně trhne, aby ho roztrhla až k pasu. Na stehně má připevněný nůž, který uvolní a obkročmo se postaví za bodyguarda. Jeho vlasy díky bohu potřebují zastřihnout, pomyslí si, když si je omotá kolem ruky a prudce zatáhne. Zvrátí mu hlavu dozadu a odhalí krk. Jedno rychlé bodnutí a je uvnitř, přetíná krční žílu stejně elegantně, jako by krájela kus steaku. Jediné otočení zápěstím a má i krční tepnu. Z obou cév vystříkne fontána krve, která postříká Mary Alice, ležící na zemi a lapající po dechu poté, co se odkutálela zpod jeho těžkého těla.

„Proboha," vydechne Helen. Dokonce i pes v jejím náručí ztichne a tklivě zavyje.

„Nepokládej toho psa na zem," instruuje ji Billie. „Slízal by tu krev."

„Panebože," vysouká ze sebe Mary Alice. „Asi budu zvracet."

„Tak to se opovaž," okřikne ji Billie. „Ještě jsme tady neskončily."

V tu chvíli se z kokpitu vynoří Gilchrist. „Co to bylo sakra za hluk –"

Při pohledu na šedý koberec na míru, potřísněný tmavou kaluží lepkavé krve se zprudka zarazí. „Prokrista," spustí.

„Máme to pod kontrolou," odsekne Billie.

„To doufám, že máte," dodá autoritativně a obrátí se na Helen. „Padáky."

Vyštrachá dva velké balíky a dva menší – hlavní padáky a rezervní – z boxu nad hlavou a podá mu je. „Tady."

Předá je Sweeneymu a otočí se nazpět. „Víte, co je potřeba udělat potom. Ukončete to tady a vypadněte. My vás budeme následovat. A nezapomeňte kufřík," dodá s pohledem na sekretář zabořený v jeho sedadle, výsledek efektivní ruční práce Nat. „Nebo bude tohle všechno k ničemu."

Zamíří zpátky do kokpitu dřív, než stihne zaznamenat Billiein zdvižený prostředník.

Mary Alice, která se mezitím postaví na nohy, si s roztřeseným smíchem sundává uniformu nasáklou krví. Nat jí podá padnoucí elegantní černý úbor. Je vyrobený z materiálu vyvinutého vojenským dodavatelem, který s radostí prodá pár tisíc metrů látky načerno. Mary Alice se s kůží lepkavou od krve do kostýmku sice souká jen stěží, ale nakonec se jí to podaří. Opasek na nástroje a padák připevní úhledně na své místo. Ostatní udělají to samé, a zatímco si zapínají zipy a přezky, kontrolují si výstroj.

„Máme problém," oznámí Nat. Zdvihne pouzdro z telecí kůže a s ním i asistentovu ruku. „Pouta. A po klíči ani stopy."

„Na tohle nemáme čas," zamumlá Billie. S nožem v ruce vykročí směle vpřed a udělá, co musí. Natalie ji zvědavě pozoruje, jako by si dělala poznámky v biologické laboratoři. Billie popadne pouzdro a popruhem si ho připevní k hrudi i s useknutou rukou, která tam visí jako nevkusný doplněk.

Helen si zastrčí psíka do úboru a zazipuje ho těsně ke svému tělu za záložním padákem.

„Ten pes nemá šanci skok přežít," konstatuje Mary Alice.

„Já jsem pevně odhodlaná mu tu šanci dát," odsekne Helen chladně. Nat se na ni obrátí s pohledem plným vděku a všichni zamíří do zadní části letadla psychicky se připravit, když v tom Vance nasměruje přední část letadla dolů a sníží výšku o několik tisíc stop, takže se motory téměř zastaví.

„Jen se předvádí," ozve se Helen.

Hned na to v kabině dvakrát zabliká světlo. Signál. Mary Alice vykročí vpřed a otevře zadní dveře. Vance vyletěl na jihozápad od Nice, pokračuje paralelně s pobřežím, stočí letadlo mírně k vnitrozemí a pak ho prudce skloní doleva, aby zamířilo k jihu. Minou mohutné pohoří a právě přelétají nad národním parkem Plaine des Maures. Je plošší než skalnaté vrchoviny na východě, ale ani zdaleka není na stejné úrovni. Podle topografických průzkumů, které obdrželi během briefingů, se jedná o členitou, křovinatou krajinu posetou borovicemi pinie a nebezpečnými výčnělky. Nyní se pod pupkem letadla rozprostírá dlouhá, černá skvrna. Daleko na západě značí úzká fialová čára konec dne a těsně nad obzorem se pomrkáváním začínají probouzet k životu první hvězdy.

Natalie si nasadí ochranné brýle, zasalutuje a vyskočí do noci.

Mary Alice ji následuje, od spodního schůdku se odlepí jako plavec vydávající se až ke dnu hlubin. Helen se ladně nakloní dozadu a naposledy zamává Billie.

Billie stojí na prahu letadla a dlouze a zhluboka se nadechuje. Ve vzduchu se vznáší pach soli ze zálivu Saint-Tropez a ostrá pachuť paliva a ona se sama pro sebe usměje, když se vrhá do černoty pod sebou.

Zatímco se vznáší, počítá. Třicet sekund a otevře se padák. Je to třicet nejmírumilovnějších vteřin jejího života. Uvědomuje si, že od-

počítává vteřiny, prsty se dotýká kroužku na trhací šňůře, vyčkává a napůl uvažuje nad tím, jestli ji nemá prostě pustit. Z takové výšky by z ní po dopadu na zem mnoho nezbylo, nic by necítila ani neviděla. Nic než onu nádhernou, prázdnou, neprostupnou temnotu, která by ji vábila jako konec času.

Třicet. Prsty silně zatáhne a okamžitě sebou škubne, jak se padák naplní a zastaví její volný pád. Visí, s nohama volnýma jako loutka a snáší se k zemi. Po levé straně vidí tři drobná světýlka mihotající se ve tmě, jak Helen, Mary Alice a Natalie pozvolna plují k zemi. Přistane tvrději, než předpokládala, a náraz jí vyrazí dech z plic.

Přiměje se k bezvládnosti a stočí se na bok, jak byla vycvičená. Prudce se zarazí o kmen borovice pinie a náraz probudí ptáka, který jednou nebo dvakrát zavřeští a následně s rozzuřeným máváním křídel odletí. Billie zahlédne výstražná světla ostatních, která se mihotají jako světlušky v chaotické linii napříč planinou. Se zvednutým obličejem sleduje další dvě světlušky snášející se z temnoty letadla. Letí nízko, jeho silueta se proti mrakům rýsuje jako kulisa, jak míří ke Středozemnímu moři. Palivo mělo podle výpočtů dojít přesně někde mezi Baleárskými ostrovy a Sardinií ve tmě těsně před půlnocí a nemělo po něm zůstat nic než pár kousků rozbitého trupu a chemická skvrna na vodní hladině. Billie si vzpomene, že četla, že jsou to tři tisíce metrů k mořskému dnu, kde věky věků leží kostry lodí a námořníků. Pár dalších navíc nebude vadit.

Billie ucítí, jak se jí něco otře o nohu – želva? Krysa? Vyskočí na nohy a detekuje ostatní, jejichž pozice indikují velké bezpečnostní majáky, které předtím zaktivovali. I ona ten svůj zaktivuje, zářivé bílé světlo ji skoro oslepí. Když zaslechne, jak se k nim blíží vrtulník, který klesá k zemi, aby ji sebral ze skalnaté pláně, zakryje si oči. Je čtvrtá v pořadí, kterou sebrali, a třese se následky adrenalinu. Když se konečně vyšplhá na palubu, zakopne a rozplácne se na břicho. Jakmile spatří mentorku a šéfku Projektu Sfinga Constance Hallidayovou –

krycím jménem Pastýřka –, sedící na skokanském sedadle, zatouží, aby se bývala uvedla o něco elegantněji. Hallidayové bude každým dnem sedmdesát, má na sobě letecký oblek a kolem krku pečlivě omotanou bílou hedvábnou šálu, která ji má chránit před chladným vzduchem. O nohu má opřenou vycházkovou hůl.

Helen už je připoutaná a rozepíná si kombinézu, aby zkontrolovala psa, který zběsile štěká, tímhle dobrodružstvím evidentně nedotčený. Nat ho utěšuje a Mary Alice se posadí s očima přivřenýma, jako by se modlila. Muže naberou za pár vteřin jiným, menším vrtulníkem a všichni společně se potom shromáždí na zatím neznámém místě poblíž Paříže, kde proběhne hlášení po ukončené misi. Budou muset pečlivě projít každou minutu akce, pojmenovat chyby a znovu překontrolovat každé rozhodnutí, aby se pro příště mohli zlepšit. Pro teď jsou ale v bezpečí. První mise je za nimi a obešla se bez jakýchkoliv ztrát, pokud se nepočítá Natino zlomené žebro a krev, která mezitím Mary Alice úspěšně zaschla ve vlasech.

Hallidayová beze slova, pouhým gestem, vybídne Billie, aby odepnula kufřík. Ta ho rozepne a předá i s rukou, která je k němu stále připevněná. Krev z ní pomalu odtéká a zanechává ji bledou a bezvládnou jako rukavici plnou vanilkového pudinku. Hallidayová ruku ignoruje. Vytáhne nástroj a otevře kufřík, z něhož vytáhne složku. Několik následujících minut studuje obsah složky, a když skončí, dovolí si letmý úsměv.

„Dobrá práce, slečno Websterová," pronese svým přiškrceným přízvukem.

Billie na ni pokývne a bez varování padne na všechny čtyři a začne zvracet.

Je to nejlepší den jejího života.

Zatím.

KAPITOLA DRUHÁ

Potíže v mém životě zaváněly mnoha věcmi. Nevydařená práce. Jednosměrka, do níž jsem nikdy neměla odbočit. Chlap ve vybledlých džínách značky Levi's s úsměvem, který mi nesčetněkrát zlomil srdce a zase ho slepil zpátky. Na *Amfitrítě* to vonělo po gardéniích a penězích. Loď byla výrazem krásy, nejnovější luxusní nabídka společnosti, která se specializovala na malé zaoceánské lodě – padesát kajut včetně dvou apartmánů pro majitele a člen posádky k dispozici pro každého z nás. V brožurce bylo vše popsáno jako vyrobené na zakázku, ručně vyrobené nebo řemeslného původu. Všem nám poslali balíček o polovinu tlustší, než býval telefonní seznam, plný lesklých fotek z fotobanky a mapek a taky uvítací dopis od kapitána na embosovaném hlavičkovém papíru těžším než svatební oznámení. Naprosto vše od nabídek menu ke třem restauracím, jež se na palubě lodi nacházely („disponujících těmi nejčerstvějšími lokálními mořskými plody a organickým, ekologicky pěstovaným ovocem"), až po výletní brožury („plavba nad útesy ve vlastní mini-ponorce") bylo pečlivě zvoleno tak, abychom se cítily přijaté a hýčkané. V balíčku byl

rovněž zastrčený osobní dopis sepsaný tyrkysovým inkoustem, s drobnými hvězdičkami místo teček nad jednotlivými „i“.

Drahá Mary Alice, Helen, Natalie a Billie,

je mi největším potěšením přivítat vás na palubě *Amfitríty*! Chápeme, že je toto pro všechny čtyři zcela výjimečná událost. Šťastné zahájení důchodu! Je ohromný úspěch vydržet čtyřicet let v jedné práci a my máme obrovskou radost, že můžeme takovou událost oslavit s vámi. Až budete otáčet stránku na novou kapitolu vašich životů, dejte nám prosím vědět, pokud bychom pro vás mohli kdykoliv udělat cokoliv, co vám zpříjemní váš zážitek z této plavby!

Srdečně

Heather Fanning
výkonná koordinátorka služeb pro hosty
#důchod #luxusníplavby #amfitríta

Zavrtěla jsem hlavou. Čtyřicet let u jedné z nejelitnějších jednotek nájemných vrahů a vražedkyň na týhle planetě a zakončení má vypadat takhle? Plavba na lodi zdarma a rozjařený dopis od holky, která se podepsala hashtagy?

Pokud čekáte, že vám prozradím název organizace, pro kterou pracuju, tak rovnou přestaňte číst. Je to tajný – ve skutečnosti je to tak moc tajný, že nikdo z nás, kdo tam pracuje, nikdy nepoužívá její oficiální název. Když o ní mluvíme, pak vždycky jako o „Muzeu“ a muzejní nomenklaturu používáme především proto, aby pro každého, kdo nás poslouchá, nebylo tak evidentní, že naší prací je odstraňovat lidi, které je zapotřebí zabít.

Muži a ženy, kteří založili Muzeum, patřili k mezinárodnímu konglomerátu bývalých agentů ÚSS (Úřad pro strategické služby) a OZO (Oddělení pro zvláštní operace) francouzského, polského a nizozemského odboje a několik zbylých Památkářů, kteří zajišťovali umělecké sbírky v Evropě, zatímco se po kontinentu prohánějí úderné jednotky. V zásadě šlo o to, že se dali dohromady všichni, kdo chtěli pronásledovat nácky a neměli mandát vlastní vlády, a tak se rozhodli sepsat svůj vlastní.

Byli to podivíni a excentrici, svérázové, kteří dovedli brilantně překroutit logické uvažování a naprosto ignorovali pravidla. Pronásledovali bývalé členy Třetí Říše – všechny od Hitlerova osobního leštiče bot až po dozorce z Treblinky. Od brazilské džungle přes nevěstince v Buenos Aires až po vily kolem Pretorie, prohledali každičký kout světa a podali si každého, koho našli. Jakmile vyčerpali seznam nácků, které bylo potřeba předat do rukou spravedlnosti, vrhli se na ostatní – diktátory, obchodníky se zbraněmi, drogové dealery a obchodníky s bílým masem.

Byl to Divoký západ bez zákona. Fungovala v něm pouze přirozená spravedlnost a já se domnívám, že to byly staré dobré časy. Pochopitelně to neplatilo stoprocentně. Muzeum bylo, navzdory veškerým vznešeným zásadám, trochu zaostalé v otázce sociální spravedlnosti. Nevhodné poplácání po zadku jsem zažila víckrát, než by se mi chtělo počítat, a za prvních dvanáct let, co jsem pro ně pracovala, byl v týmu přesně jeden černošský agent. Ale aspoň jsem hned při nástupu cítila ono vzrušené šumění ve vzduchu, ten elektrizující závan očekávání, kdy víte, že děláte něco přínosného a že to děláte lépe než kdokoliv jiný.

Na to mě pochopitelně dostali. Našli mě na vysoké, v džínách, které na sobě měly vyšité znaky míru, a nalákali mě myšlenkou, že změníme dějiny. Začínala jsem ke konci roku 1978 společně s Mary Alice, Helen a Natalie jako součást projektu Sfinga, což byl vůbec první

kompletně ženský oddíl. Sundala jsem protestní nápisy, udusala hořící podprsenku a nechala ze sebe udělat vražedkyni.

Helen to slovo nemá ráda, já se jí ale vždycky ptám, proč se obtěžovat s jiným výrazem? Tenhle je jednoduchý a pravdivý. Živíme se zabíjením. A živíme se jím velice dobře, pokud by vás to náhodou zajímalo, máme slušný základní plat, spoustu bonusů a benefitů – včetně kompletně hrazené dentální péče a penzijního pojištění. A zabíjíme toho, koho nám určí, pouze toho, koho nám určí. To si pojďme vyjasnit hned na začátku. Nejsme žádné sociopatky. Nezabíjíme jen tak pro zábavu nebo zadarmo. Zabíjíme za peníze. Taková Mary Alice miluje svůj idealismus a doposud lpí na představě, že zabíjíme lidi, které je potřeba zabít proto, aby to zlepšilo společnost. Tak znělo oficiální motto, když nás nabírali, a ačkoliv se doba změnila – víc počítačů a kancelářských krys, které dělají analýzy nákladů a výnosů –, o téhle části nelze diskutovat. Zabíjíme pouze takové osoby, které jsou Muzeem vysloveně určeny k vyhubení, a nikdy nepracujeme na volné noze, nikdy. Nevraždíme během volna, obdobně jako vám hrudní chirurg nerozřízne hrudní koš jen tak pro srandu králíkům. Zkrátka a dobře, máme své standardy.